

Foarte umani, foarte divini (VII): Munca noastră, plămada lui Dumnezeu

În acest al șaptelea articol vom descoperi câteva virtuți ale muncii ascunse într-o imagine folosită de Isus: cea a femeii care pregătește pâinea pentru mulți. Provocarea constă în a ne transforma sarcinile zilnice în iubire pentru cei din jurul nostru.

17.03.2025

Munca, cu obiectele și rutinele ei, era poate realitatea pe care cei care îl ascultau pe Isus o cunoșteau cel mai bine. De aceea, ea apare atât de des în predicarea sa, privită din diferite perspective. Îl vedem pe semănătorul care aruncă sămânța în ogor, pe negustorul care caută perle de mare preț, pe pescarul care își aruncă năvodul în mare... Într-o zi, pentru a explica ceva atât de important precum modul în care Dumnezeu lucrează în lume, Isus se oprește asupra uneia dintre cele mai vechi activități umane: facerea pâinii. „Cu ce voi asemăna împărăția lui Dumnezeu? Este asemenea cu plămada, pe care o femeie, luând-o, o ascunde în trei măsuri de făină, până când dospește totul” (Lc 13,20). Astfel se răspândește Împărăția lui Dumnezeu în istorie: cot la cot cu noi, în ritmul muncii noastre zilnice, asemenea drojdiei care se unește cu frământătura pentru a transforma lumea din interior. Așa cum va

spune Isus cu altă ocazie: „Tatăl meu lucrează până acum; lucrez și eu” (In 5,17).

Prin această imagine a femeii care face pâine, Domnul învăluie într-o demnitate imensă o muncă atât de obișnuită, încât ar putea părea ne semnificativă. Cei care îl ascultau pe Isus poate că s-ar fi așteptat ca, pentru a ilustra un adevăr atât de măreț precum creșterea Împărăției lui Dumnezeu, el să fi ales exemplul unui nobil din acea vreme sau al celor care se ocupau de slujirea religioasă. Însă Isus, Fiul Celui Preaînalt, împlinise el însuși o muncă manuală, simplă. Așadar, în loc să se refere la o funcție politică influentă, la eficiența economică sau la prestigiul social, a ales să vorbească despre acei oameni discreți care se trezesc dis-de-dimineată, înaintea tuturor, pentru ca pâinea de la micul dejun să fie gata la timp – o pâine

care, în mod paradoxal, va fi consumată în doar câteva ore.

Trei măsuri de făină

Descriind scena femeii care pregătește aluatul, Isus menționează un detaliu deosebit de sugestiv: cantitatea de făină. În lumea evreiască a vremii, trei „măsuri” de făină echivalau cu aproximativ douăzeci și două de litri de aluat, suficient pentru a face pâine pentru aproape o sută de persoane. Această cantitate ne arată că femeia nu muncește doar pentru familia sa, oricât de numeroasă ar fi. Munca ei pare mai degrabă să răspundă unei nevoi comunitare. Nu este greu, așadar, să ne-o imaginăm frământând cu grijă aluatul, punându-și inima în ceea ce face, gândindu-se la toți cei care se vor bucura de pâinea proaspăt coaptă. Așa se întâmplă în orice muncă: activitatea noastră ne pune în

legătură cu ceilalți, ne plasează într-un loc de unde putem contribui la binele comun. De fapt, „cele mai intense bucurii ale vieții apar atunci când putem aduce fericire celorlalți, ca o anticipare a cerului. Merită amintită scena plină de lumină din filmul *Festinul lui Babette*, în care bucătăreasa generoasă primește o îmbrățișare recunoscătoare și un elogiu: „*Ce desfătare le vei aduce îngerilor!*”. Este dulce și reconfortantă bucuria de a-i vedea pe ceilalți bucuroși” ^[1].

Atâta pâine, pentru atâția oameni, cere timp și efort considerabil. Dar această femeie își asumă provocarea și perseverează în munca ei „*până ce dospește tot aluatul*” (Lc 13,21). A duce la bun sfârșit o sarcină și a o face bine necesită tărie, concentrare, perseverență, punctualitate... A munci precum această femeie înseamnă a depăși lenea, care este

adesea „primul front pe care trebuie să luptăm” ^[2].

În acest sens, știm că Sfântul Paul nu a ezitat să corecteze apatia care se răspândise printre primii creștini din Tesalonic. Unii dintre ei, crezând că a doua venire a Domnului era iminentă, considerau că munca nu mai avea rost; trăiau „*fără să facă nimic, ci doar preocupându-se de lucruri nefolositoare*”. Însă Paul le spune clar: „*Cine nu vrea să muncească, nici să nu mănânce*” (2 Tes 3,10-11).

Prelatul nostru ne-a vorbit despre potențialul muncii, inclusiv atunci când ne cere mai mult efort, dacă reușim să o vedem ca pe un loc al iubirii și libertății: „Putem împlini cu bucurie chiar și îndatoririle care ne sunt mai puțin plăcute. Așa cum ne spune Sfântul Josemaría: «Nu este corect să credem că doar munca ce ne place poate fi îndeplinită cu

bucurie». Se poate lucra cu entuziasm — și nu cu resemnare — chiar și acolo unde întâmpinăm dificultăți, dacă o facem din iubire și cu iubire, și, prin urmare, liber” ^[3]. Aceasta este valabil chiar și în fața dificultăților legate de propria situație profesională, cum ar fi o perioadă de șomaj sau de boală, pierderea energiei odată cu trecerea anilor, tensiunile sau incertitudinile din sectorul în care lucrăm. Sfântul Josemaría, conștient de cât de frecvente sunt astfel de situații, spunea cu realism: „Boala și bătrânețea, atunci când vin, devin ele însele o muncă profesională. Și astfel, căutarea sfințeniei nu se întrerupe, conform spiritului Lucrării, care, asemenea unei uși pe balamale, se sprijină pe munca profesională” ^[4].

Când iubirea este în joc, numeroase sunt motivele care ne îndeamnă să perseverăm într-o muncă cinstită:

responsabilitatea de a avea grijă de cei care depind de noi, dorința de a-i sluji pe ceilalți, entuziasmul de a crea ceva nou etc. Totuși, și cele mai bune intenții pot, treptat, să capete forme de iubire de sine, cum ar fi dorința de recunoaștere, nevoia de a impresiona sau de a da bine în fața celorlalți. Alteori, ne poate asalta tentația de a munci prea mult – o deviere subtilă, care adesea se ascunde sub aparența unei virtuți. Perfecționismul și eficientismul exagerat — sau workaholismul — se încadrează în această dezordine interioară. Ceea ce la început era doar o dorință de a face lucrurile bine și eficient poate degenera în ceea ce Sfântul Josemaría numea „profesionalită” ^[5]: o dedicare excesivă muncii, care lasă puțin sau deloc timp pentru celelalte aspecte ale vieții. „Munca voastră — scria el într-o zi — trebuie să fie responsabilă, bine făcută, atât cât poate fi o lucrare omenească: cu

iubire de Dumnezeu, dar având în vedere că mai binele este adesea dușmanul binelui. Faceți lucrurile bine, fără maniile perfecționismului și fără obsesii, dar duceți-le la capăt, punând mereu ultima piatră și îngrijindu-vă de detalii” ^[6] —.

Problema *profesionalității* nu constă atât în modul în care muncim, cât în locul pe care i-l acordăm muncii în ansamblul vieții. Este esențial, inclusiv pentru sănătatea noastră mentală și fizică, să nu pierdem din vedere faptul că munca este orientată către o misiune mai mare, și că doar această misiune dă sens vieții unui fiu sau al unei fiice a lui Dumnezeu. Prudența ne ajută să ne integrăm munca, aici și acum, într-un orizont care depășește însăși activitatea profesională. Un orizont care nu este definit de obiective sau termene-limită, ci de persoane: începând cu Dumnezeu, care ne așteaptă în acele momente de

rugăciune și de grijă față de relația cu El, și continuând cu cei care ne înconjoară și care au nevoie de timpul, afecțiunea și atenția noastră. Și acolo ne așteaptă Domnul.

Imaginea femeii care frământă pâinea ne pune în fața ochilor cel mai nobil motiv pentru care merită să muncim. Prin efortul său, ea oferă nu doar pâine, ci și un dar, o binecuvântare: mai mult decât un simplu aliment, femeia oferă iubire, căci „atunci când facem un cadou cuiva, primul dar pe care i-l oferim este iubirea cu care îi dorim binele” ^[7]. Această femeie nu se limitează să ofere ceea ce este necesar aproapelui său, pentru că, atunci când iubirea este în joc, omul nu mai dă doar *ceva*, ci se dăruiește pe sine. De aceea, Sfântul Josemaría spunea că nu putem să ne limităm „să facem lucruri, să construim obiecte. Munca se naște din iubire, manifestă iubire și conduce la iubire” ^[8].

Dacă cineva muncește astfel pentru noi, ne apropie de iubire, pentru că ne introduce în logica darului de sine: o iubire naște alta, așa cum un zâmbet îl provoacă pe celălalt să zâmbească, transformând inimile, una câte una. Iubirea acestei femei, expresie a iubirii lui Dumnezeu, este plămada vie care, ca un dar, îi transformă pe cei care primesc pâinea frământată de mâinile ei.

Lumea întreagă este un altar pentru noi

Cele trei măsuri de făină au și o altă semnificație, pe care o înțelegem mai bine prin prisma precedentelor sale biblice: este aceeași măsură pe care Abraham și Sara au oferit-o celor trei oaspeți misterioși care i-au vizitat la stejarul din Mambré (cf. Gn 18,6), precum și măsura folosită de Ghedeon pentru a aduce o jertfă pe care Domnul a mistuit-o prin focul unui înger (cf. Jud 6,19-21). Pentru

unii dintre evreii care îl ascultau pe Isus, simpla menționare a acestei cantități de făină ar fi putut evoca astfel de acte sacre, chiar dacă jertfele se aduceau, de obicei, fără aluat dospit. Prin această referință subtilă, Domnul pare să ne arate că munca acestei femei este o ofrandă adusă lui Dumnezeu, așa cum poate fi și munca noastră atunci când o unim cu Sfânta Liturghie. Astfel, transformăm realitatea umană, orele noastre de muncă, într-un lucru sfânt. Și atunci, ceea ce spune această frumoasă expresie devine realitate: „lumea întreagă (...) este un altar pentru noi” ^[9].

Sfântul Josemaría ne îndemna să facem din Sfânta Liturghie „centrul vieții noastre interioare, astfel încât să știm să fim cu Cristos, ținându-i companie de-a lungul întregii zile, uniți cu jertfa sa: acesta este sensul muncii noastre. Iar acest lucru ne va conduce, pe parcursul zilei, să-i

spunem Domnului că ne oferim prin El, cu El și în El lui Dumnezeu Tatăl, unindu-ne cu toate intențiile sale, în numele întregii omeniri. Dacă trăim astfel, întreaga noastră zi va fi o Liturghie” ^[10] .

Imaginea femeii care frământă făina amintește, fără îndoială, de copilăria lui Isus. Cine știe? Poate chiar de mama sa, Sfânta Maria, care a pregătit de nenumărate ori pâinea. Ne-o putem imagina, concentrată asupra muncii sale, făcând tot ceea ce este necesar pentru ca procesul natural al dospirii să-și urmeze cursul. La fel este și cu munca noastră: atunci când o îndeplinim cu privirea îndreptată spre Dumnezeu, îi permitem Lui să se folosească de eforturile noastre pentru a-și extinde Împărăția, prin plămada Sa divină. Așa i-a arătat Dumnezeu acest lucru Sfântului Josemaría: „Văd deja, de-a

lungul veacurilor, până la ultimul dintre fiii mei (...) muncind în profesia sa cu înțelepciunea unui artist, cu bucuria unui poet, cu siguranța unui învățător și cu o modestie mai convingătoare decât elocvența, căutând — în strădania de a atinge perfecțiunea creștină în profesia și în starea sa în lume — binele întregii omeniri” ^[11] ____.

.....

^[1] ____ Papa Francisc, Exhort. ap. *Amoris laetitia*, nr 129.

^[2] ____ Sfântul Josemaría, *Scrisori* 2, nr. 10.

^[3] ____ Mons. Fernando Ocáriz, *Scrisori pastorale*, 9 ianuarie 2018, nr. 6.

^[4] ____ Sfântul Josemaría, note luate cu prilejul predicii: citate de E. Burkhart, J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San*

Josemaría, Rialp, Madrid 2013, vol. III, p. 165.

[5] Cf. Sfântul Josemaría, *Brazdă*, nr. 502.

[6] Sfântul Josemaría, *Scrisori* 36, nr. 38; citat din E. Burkhart, J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría*, Rialp, Madrid 2013, vol. III, p. 165.

[7] Sfântul Toma din Aquino, *Summa Theologiae*, I, q. 38, a. 2, r.

[8] Sfântul Josemaría, *Este Cristos care trece*, nr. 48.

[9] Sfântul Josemaría, note luate cu prilejul unei meditații, 19 mar 1968. Citat din J. Echevarria, *Vivir la Santa Misa*, Rialp, Madrid 2010, p. 17.

[10] Sfântul Josemaría, note luate cu ocazia predicării, 27 mai 1962.

[11] Sfântul Josemaría, *Scrisori* 3, nr. 4.

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
foarte-umani-foarte-divini-vii-munca-
noastra-plamada-lui-dumnezeu/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/foarte-umani-foarte-divini-vii-munca-noastra-plamada-lui-dumnezeu/)
(08.08.2025)